

РЕШЕНИЕ

№ 2784

гр. София, 08.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2294** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу Решение 22233/ 23.01.2020 г., н.а.х.д. № 14344 по описа на СРС за 2019 г., с което е отменено наказателно постановление/НП/ № 22-005959/ 26.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

С касационната жалба се иска отмяната на съдебното решение и постановяването на друго решение, с което да бъде потвърдено НП. Изложени са съображения за неправилно прилагане на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Конкретно възраженията са за следното: съдът не е приел, че съставения АУАН е връчен лично на управителя на дружеството, видно от приложено по делото копие от известие за доставка (стр.26 от делото пред СРС); на следващо място съдът бил съобразил, че е приложим специалният закон - чл.416,ал.1 и ал.3 КТ относно начините на връчване на съставения акт за установяване на административно нарушение (АУАН) – лично срещу подпис, при невъзможност – по пощата с препоръчано писмо

с обратна разписка които следвало да се прилагат в посочената в нормата поредност и с приоритет пред общата норма – чл. 43, ал.4 ЗАНН. Липсвали и мотиви в съдебното решение, че допуснатото нарушение на връчването по ЗАНН са довели до нарушаването на права на жалбоподателя. Претендира се също, че районният съд, упражнявайки правомощията си по чл.84 ЗАНН вр. чл.316 НПК, като последна инстанция по фактите бил длъжен да положи всички необходими и възможни процесуални усилия да попълни преписката с доказателствен материал, който да му позволи да установи по несъмнен и категоричен начин всички факти и обстоятелства, относими към предмета на доказване по смисъла на чл.84 ЗАНН вр. чл.102 НПК. В съдебно заседание се представлява от юрк. С., която моли касационната жалба да бъде уважена, а решението на СРС да бъде отхвърлено.

Ответникът – [фирма], се представлява от адв. Д., която моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноси съгласно списък.

Представителят на СГП, моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид посоченото в жалбата касационно основание, становищата на страните и заключението на прокурора, и установената от районния съд фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка със сочените в нея касационни основания и тези по чл.218, ал.2 АПК, съдът взе предвид следното:

С обжалваното решение районният съд е приел за установена описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, както и издаването на АУАН и НП от компетентни органи вр. чл.416, ал.5 КТ. При извършената последваща проверка за спазването на дадените с протокол от 06.03.2019 г. предписания на работодателя [фирма], както и срок за изпълнението им, било установено, че конкретно предписанието по протокола за проверка от 06.03.2019 г. по т. 6 – работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение за месец октомври 2019 г. съгласно чл.128, т.2 КТ на Й. Б. Д., служител на дружеството, не е изпълнено в срок. В хода на втората проверка е връчена призовка на основание чл. 45, ал.1 АПК, с която дружеството се призовава да се яви на 30.04.2019 г. в 14:00 ч. и на 05/05.2019 г. в 14:00 ч. в Дирекция „Инспекция по труда“, на конкретен адрес в [населено място] като представи конкретни документи.

По спазването на процесуалните правила относно връчването на АУАН след съставянето, СРС е приел, че е допуснато нарушение по чл.43, ал.4 ЗАНН. АУАН не бил предявен и връчен на нарушителя съгласно изискванията на закона, поради което било нарушено правото на санкционираното лице да разбере, че му е повдигнато административно-наказателно обвинение и за какво деяние.

Действително, както твърди касаторът във жалбата си, въззивният съд не е обсъдил правилото по чл.416, ал.3 КТ., като при обсъждането и изводите за допуснато нарушение при връчването на АУАН е взел предвид само чл.43, ал.4 ЗАНН.

При извършена служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Разгледана по същество на изложените оплаквания и в рамките на задължителната касационна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, касационният състав намира жалбата за

неоснователна. Съгласно възприетите въз основа на данните по делото фактически констатации на въззивния съд, нарушителят [фирма] изобщо не е поканен за съставянето на АУАН № 22-005959/ 15.05.2019 г. като актът е изготвен в отсъствието на упълномощен негов представител. С това е нарушена императивната разпоредба на чл. 40, ал. 1 ЗАНН вр. чл. 416, ал. 6 КТ, представляваща гаранция за правата на нарушителя в административно наказателното производство още от момента на образуването му. Следва да се отбележи, че в случая е изцяло неприложимо уреденото с чл. 40, ал. 2 ЗАНН изключение от изискването за съставяне на АУАН в присъствие на нарушителя, като се има предвид, че той изобщо не е търсен преди това от компетентните длъжностни лица от Дирекция "Инспекция по труда" – С.. Не може да се приеме и че нарушението е saniрано посредством осигуряването на процесуална възможност на нарушителя, макар и на по-късен етап, да се запознае със съдържанието на АУАН и да изрази становище по него преди постъпване на преписката при АНО, тъй като, видно от данните по делото, актът не само е съставен в отсъствие на представител на неуведоменото за това дружество, но и не му е връчен по установения ред в чл. 416, ал. 3 изр. първо КТ. След като наказаното дружество е с известен адрес на управление, надлежно вписан в търговския регистър, то за актосъставителя е съществувало задължение да връчи акта именно на този адрес посредством изпращането на екземпляр от него по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка. В случая, видно и от адресната част на жалбата, вписаният в търговския регистър адрес на управление на " [фирма] съвпада с действителния му такъв. Като не е извършил на този адрес нито надлежно уведомяване за предстоящото съставяне на АУАН, нито надлежно връчване на акта, актосъставителят е допуснал процесуално нарушение при това от категорията на съществените като се има предвид, че едва в съдебната фаза на процеса наказаният правен субект е получил ефективна процесуална възможност, оспорвайки издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление, да възрази и срещу констатациите в АУАН като представи в тази връзка редица писмени доказателства, оборващи тезата на актосъставителя и на административнонаказващия орган за извършено административно нарушение по чл. 63, ал. 2 КТ. Констатирайки, че АУАН не е надлежно предявен на нарушителя, а наместо това неправилно е пристъпено към неприложимия в случая ред на чл. 416, ал. 3 изр. второ КТ, АНО е следвало на основание чл. 52, ал. 2 ЗАНН вр. чл. 416, ал. 6 КТ да го върне веднага на актосъставителя без да пристъпва към издаване на наказателно постановление в рамките на изначално опороченото административно наказателно производство, което изобщо не е станало достояние на нарушителя. Само на това основание издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно и подлежащо на отмяна, като следва да се има предвид, че потвърждаването му при наличие на допуснатите пороци благоприятства възможностите за административен произвол. Служебната проверка на валидността и допустимостта на въззивното решение доведе до извод, че то е постановено от надлежен състав на районния съд в рамките на правомощията му по чл. 63, ал. 1 изр. първо ЗАНН и вследствие на сезирането му с редовна и допустима жалба срещу издаденото наказателно постановление.

Предвид изхода на делото и липсата на възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, на ответника следва да се присъдят разноски по делото в размер на 800 лв. (осемстотин лева) съгласно чл.7, ал.1, т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 22233 от 23.01.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав, по НАХД № 14344/ 2019 г.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ "ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА" – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 800 лв.. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2